

בש"פ 3119/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3119/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
לנוער בירושלים (כב' השופטת ד' כהן-לקח) בעמ"ת
11.4.2018 17220-04

בשם המבקש: עו"ד יריב אבירם

החלטה

1. נגד המבקש, קטין, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גניבת רכב; איסור לנהוג בלי רישיון נהיגה; נהיגה ברכב ללא ביטוח; ונהיגה ללא רישיון רכב. לצד כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים ובגדרה טענה כי קיים יסוד סביר לחשש כי האחרון יסכן את בטחונו של הציבור, בשים לב בין היתר לכך שעומדות לחובתו הרשעות קודמות בעבירות דומות, בגין אף נשא בעונש מאסר. לקראת הדיון בבקשת המעצר הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של המבקש, ובו צוין כי אמו של המבקש מתקשה להציב לו את הגבולות להם הוא זקוק; כי חלופת מעצר בקהילה לא תוכל לאיין את מסוכנותו; וכי ככל שתהיה נכונות מצד המבקש, ניתן לבחון שחרורו לחלופת המעצר "שיטה". בדיון מיום 10.4.2018 הסכים בא כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לו ובהחלטה מאותו יום הורה בית משפט השלום לנוער בירושלים (כב' השופט ד' גבאי ריכטר) על מעצרו בפיקוח אלקטרוני בביתו, בהשגחת אמו ואחותו כמפקחות, בתנאים שפורטו בהחלטה. בית המשפט עמד על המסוכנות הנשקפת מהמבקש ועל הניסיונות הטיפוליים הרבים שנעשו לגביו, שלא צלחו, אולם נוכח העובדה שהמבקש צפוי להפוך לבגיר בעוד פחות משנה ובשים לב לנכונות בנות משפחתו לסייע לו, מצא להורות על מעצר המבקש בפיקוח

אלקטרוני.

2. לבקשת המשיבה הורה בית משפט השלום לנוער על עיכוב ביצוע החלטה זו. ביום 11.4.2018 קיבל בית המשפט המחוזי לנוער בירושלים (כב' השופטת ד' כהן-לקח) ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום. בהחלטתו ציין בית המשפט המחוזי כי שירות המבחן עמד בהרחבה על גורמי הסיכון השונים הקיימים בעניינו של הקטין, ובכלל זאת מעורבותו החוזרת בפלילים; וסירובו של המבקש להשתלב בחלופה סגורה מעין זו של "שיטה". על רקע דברים אלה ובשים לב לניסיון העבר בעניינו של המבקש, הכולל את בריחתו מחלופות "פתוחות", קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום לסטות מהמסקנות השליליות של שירות המבחן במקרה דנא, המבוססות גם על התרשמות מיכולתה של האם לשמש מפקחת, חרף מסירותה למבקש. משכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, ובצד זאת הבהיר כי ככל שהמבקש ישנה את דעתו לגבי חלופה טיפולית סגורה, פתוחה בפניו הדרך להגיש בקשה מתאימה ולעתור להגשת תסקיר משלים בהתאם.
3. בבקשה שלפניי נטען כי בהחלטת בית המשפט המחוזי לא ניתן משקל ראוי לדבר היותו של המבקש קטין, שיקול שיש בו - כשלעצמו - טעם המצדיק סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן, גם אם גילו של הקטין גובל בגיל הבגירות. לטענת המבקש, בית משפט השלום התרשם מהמפקחות באופן בלתי אמצעי ולא היה מקום להתערב במסקנתו בדבר יכולתו למלא אחר משימת הפיקוח. לדבריו, יש בשילוב הפיקוח האנושי לצד מעצרו בפיקוח אלקטרוני מעטפת הולמת, המאיינת את מסוכנות המבקש בנסיבות העניין. עוד נטען כי סירובו של המבקש לקבל טיפול במסגרת חלופה מוסדית סגורה לא היה צריך להוביל למסקנה כי אין בנמצא חלופה מתאימה אחרת וכי ניתן להעניק למבקש טיפול גם במסגרת המעצר שעליו הורה בית משפט השלום, בפיקוח אלקטרוני. לטענת המבקש, טענות אלו מעוררות שאלות עקרוניות המצדיקות דיון נוסף בבית משפט זה.
4. דין הבקשה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שעניינו מעצר לא מוקנה ערר בזכות אלא יש לפנות בבקשת רשות לערור לבית משפט זה (סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). בבקשות מעין אלו חלה אמת מידה מצמצמת, הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין מתן רשות ערעור לפני ערכאה שלישית בדין האזרחי והפלילי (ראו למשל בש"פ 6119/14 שרקי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.9.2014); בש"פ 5233/13 אלאלוף נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.7.2013)). היינו: על המבקש להראות כי עניינו מעורר סוגיה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים. בצד האמור, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לסטות מהכלל האמור ולהעניק רשות לערור אף בהעדר שאלה עקרוניות, אם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)).
5. הבקשה שלפניי אינה נמנית על המקרים האמורים. בית המשפט המחוזי נדרש למכלול נסיבות המקרה דנא, ובין היתר להיותו של המבקש קטין; לעברו הפלילי המכביד; לכך שהמבקש גילה מעורבות חוזרת בפלילים זמן קצר לאחר שחרורו ממעצר ממושך; ולכך שבכתב האישום הנוכחי מיוחסות לו עבירות דומות לאלו שכבר הורשע בהן, המגלות פוטנציאל לסיכון חיי אדם. על בסיס שיקולים אלה, לצד התרשמותו המקצועית של שירות המבחן שלפיה חלופת מעצר בקהילה לא תוכל לאיין את מסוכנותו של המבקש, גם אם זה יעצר במתכונת של פיקוח אלקטרוני, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה כי לא היה מקום להורות על מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני. איני סבור כי השגות המבקש על החלטה זו, חרף הניסיון להציג כמעוררות שאלה בעלת חשיבות כללית, חורגות מעניינו הקונקרטי ומגלות עילה למתן רשות לערור על פי אמת המידה האמורה. לכך יש להוסיף כי העובדה כי הערכאות הקודמות הגיעו לתוצאות שונות בעניין המבקש, אינה מצדיקה, כשלעצמה, מתן רשות לערור (ראו למשל בש"פ 6031/14 קרעוש נ' מדינת

ישראל, פסקה 5 (9.9.2014).

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' באייר התשע"ח (25.4.2018).

ש ו פ ט
